

Published in **Florentin Smarandache și seducția polimorfismului. Analize, interpretări, cronici, articole, note și recenzii**, pp. 218-220. Editori: Al. Florin Țene, Andrușa R. Vătuu. Sibiu: Agora, 2017; 843 pages. ISBN 9781599735023. Also appeared in *Astra*, Brașov, nr. 7-12 (247-252), 94 II (XXX), 1996; aprilie 1997.

Paradoxismul este o boală care se ia!

Mircea Brenciu

Totul a început odată cu scrisoarea trimisă din Istanbul la redacția publicației *Curentul* din München. Expeditor – poetul-matematician Florentin Smarandache, aflat în azil politic la Înalta Poartă. Destinatar – scriitorul și criticul Titus Popescu, aflat în exil într-o Germanie ospitalieră.

Printr-un concurs al împrejurărilor favorabile, dar, mai ales, în virtutea generoasei disponibilități pentru inedit a lui Titus Popescu, un inedit explodat și exploatat în multe manuscrise primite la redacția müncheneză, ia naștere acest eseu* de peste 140 de pagini de carte despre ceea ce se poate defini cu precizie ca fiind o nouă mișcare spiritual-artistică în cadrul insolitului context al postmodernismului: PARADOXISMUL!

Paternitatea de necontestat a acestei mișcări aparține paradoxalului Florentin Smarandache, românul

* Titu Popescu: ESTETICA PARADOXISMULUI. București: Editura Societății Tempus, 1995.

despre care românii din România știu foarte puține lucruri, acest descoperitor al funcției matematice „Smarandache”, autor de poezii tinzând spre „autonomie într-un univers de semne, într-un joc concentric întezit de dispunerea versurilor și surpriza spațiilor albe”, același care e și dramaturg, și romancier, și traducător și, mai ales, posesorul unei biografii copleșitoare în știința numerelor, stăpân al lumii abstracte a cifrelor purificate de balastul figurii de stil, doar, poate, metafore absolute în drumul spre atingerea perfecțiunii. Conaționalul nostru, ajuns între timp pe meleaguri americane, a reușit să atragă atenția opiniei publice nu numai din orașul Phoenix-Arizona, americanii considerându-l un adevărat șef de școală, fiind mediatizat în cele mai diverse medii ale marelui continent și aiurea.

Paradoxismul, ca definiție fermă, nu există, la fel cum, după ale lui reguli, NIMICUL există! Extrapolând, putem admite faptul că „nimicul este o terapeutică: de la purificare prin neant, pentru a ajunge la un paradis lăuntric adevărat, înțeles ca un eveniment personal.” Ar fi ceea ce Marian Barbu intuia: „paradoxismul poate fi înțeles prin „invenția” lui Nichita Stănescu, cel care a descoperit „hemografia”, adică scrierea cu tine însuși”.

Deslușind cu finețe acest joc aproape sacerdotal al apelor din cuvinte, al semanticii siluite prin propria negare, al cuvântului necuvântat, al „neînceputului-începutului”, al „clipei-neclipei”, Titu Popescu determină eseistic întruparea paradoxistă până la sublimarea tuturor stărilor spre ideea cea mai pură: a-fi-liber-prin-dragoste. Ca și cum „Eva greșind prin neascultarea paradoxului, devine prima pre-ucenică a lui Aristotel. Prima persoană ispitită de neant...”

Ar putea fi paradoxismul formula infailibilă prin care să încaleci metafizica până la atingerea maximei suferințe a cunoașterii? Acestui ingrat retorism îi lăsăm dreptul de dispută măcar cât să declanșeze curiozitatea celui încercat de vreo tentație smarandachistă.

Atenție, paradoxismul este o boală care se ia!